

סיפורים נפלאים פרשת תזריע מצורע

"ימול בשר ערלתו" (יב, ג)

מעשה באחד מרבני הקהילות הסמוכות לפרעשבורג שקיבל על עצמו לגייר גוי אשר היה מוכח מתוכו שכוונתו לשמים וכי הוא מוכן לקבל על עצמו באמת ובתמים עול תורה ומצוות.

והנה, מיד לאחר המילה חלה במחלה קשה, עד שהרופאים התייאשו מרפואתו, והיתה סכנה גדולה מרחפת על תושבי האיזור כולו. הרב היה אובד עצות, ונסע לרבינו בעל החתם סופר לבקש את עזרתו. גער בו רבינו, היאך הרהיב עוז בנפשו למול אדם מבוגר מבלי נסיון רב בכך, ואמר לו כי אין ברירה אחרת צריכים הם למסור את נפשם, למען הציל את הציבור כולו מן הסכנה. רבינו יעץ לו לקחת את החולה האנוש בעגלה, באמתלא שהם נוסעים לרופא גדול בעיר אחרת, ויסעו עליה הרב והמוהל, וכשיגיעו קרוב לנהר דנובה, יסיעו את העגלה אל תוך המים, והם יעלו לכפרה עבור הכלל כולו.

קיבלו השלושה את הדבר על עצמם, קידשו את עצמם בסילודין למסור נפשם על קדושת השם, ויצאו לדרך כאשר גזר עליהם רבינו. אפס כי סמוך לנהר הבחינו באדם אחד שעמד באמצע הדרך ועצר את העגלה ושאל אותם לאן הם נוסעים? השיבו לו הרב דברים כהוייתם. נענה הלה: "בטלנים, יש לי מעט מים בצלוחית. שימו מעט מהמים הללו על מקום המכה, ומיד יתרפא".

ואכן כן עשו, ונתרפא החולה וחזר לביתו בריא כשאר כל אדם. לאחר זמן הבהיר להם רבינו, שלא היתה ברירה אלא להזעיק את אליהו הנביא בעצמו, שיחיש רפואה לנימול, ובזכות שקיבלו על עצמם מסירות נפש עבור כלל ישראל, זכו שיתגלה להם אליהו הנביא בכבודו ובעצמו.

(ספרא דמלכא - אוצר אמרות החת"ס - מהרש"צ גנץ שליט"א)

"וראה הכהן את הנגע" (יג, ג)

חסיד היה לו לרבי חיים חייקל מאמדור ושבת'ל שמו. כל אימת שבא אל רבו, היה טובל במקווה ומבקש מהקב"ה שלא יכיר רבו במעשיו ונתקבלה תפילתו, והיה ר' חיים חייקל סבור שהוא צדיק וקורא לו דרך כבוד, ר' שבת'ל.

יום אחד פגע בו לפני שהספיק לטבול במקוה ולעשות הכנותיו. מיד הכיר רבי חייקל בקלסתריו שהוא מה שהוא, הרעים עליו בקול 'שבאתק'ה, והוסיף להטיף לו מוסר, באמרו, את הקב"ה אי אפשר לרמות, את בני אדם אסור לרמות, ואילו הרמאי, את עצמו בלבד הוא מרמה.

(ר' משה מינדור זצ"ל)

"זאת תהיה תורת המצרע ביום טהרתו" (יד, ב)

תורת המוציא רע (ויקרא רבה פרשה טז)

אחד התלמידים בישיבת סלבודקא ניגש לראש ישיבה, הגאון ר' אייזיק שר, שהיה געואלדיגער מחנך, צדיק גדול, חכימא דיהודאי, ושאל אותו: "יש

לי בעיה גדולה! יש לי תאוה בלתי נשלטת לספר לשון הרע! בפרט סיפורים כאלו שאף אחד לא יודע! הרי זה כל כך מתוק, ממש זיס, צוקער, והתאוה הזאת בוערת בי כמו אש. האם הרב'ה יכול לתת לי עצה איך להתגבר על זה, ולא להכשל"? נענה ראש הישיבה ואמר לו: "אביך היה אצלי לפני שבועיים והתעניין עליך. הוא עשה עלי רושם נהדר, ממש א פיינער מענטש. רצייתי לשאול אותך האם גם עליו, על אבא שלך, יש לך תאוה לדבר לשה"ר? - "לא", השיב התלמיד. "על אבא שלי אין לי תאוה לדבר לשון הרע". - והאם אתה מרגיש שאתה עומד בפני 'נסיון' כשאתה לא מדבר עליו? האם אתה מרגיש שאתה "מתגבר" על תאוה כשאתה נוצר את פיך ביחס אליו"? - "לא! ביחס לאבא שלי אין לי כל תאוה לדבר. זה אפילו לא 'נסיון' בעבורי". - "מדוע? האם לאבא שלך אין חסרונות"? - "אין אדם ללא חסרונות. גם לאבא שלי יש חסרונות, ובכל זאת אין לי כל תאוה לדבר עליו. ולא זו בלבד אלא אם אשמע מישהו שידבר עליו לשון הרע - לא יתן לי הדבר מנוחה, ולא אוכל לישון כל הלילה". - "תנסה להסביר לי, מדוע? במה שונה הוא מכל אדם אחר"? - "על אבא שלי אני לא רוצה לדבר! אני אוהב אותו! וכשלא רוצים לדבר - לא מדברים". - "אם כך אתה בעצמך נתת עצה נפלאה איך להתגבר על התאוה ולא לדבר לשון הרע על הזולת: תאהב אותו! אם אתה תאהב אותו - לא תרצה לדבר עליו! וכשלא רוצים לדבר - לא מדברים".

רבותי! א געואלדיגער נקדה! א געואלדיגער יסוד! לפלוני יש חסרונות? אז מה? גם לאבא שלך יש חסרונות, גם לבן שלך יש חסרונות! יתרה מכך, גם לך יש חסרונות! ובכל זאת על מי שאוהבים - אין כל תאוה לדבר לשון הרע!

(יחי ראובן)

"זאת תהיה תורת המצרע ביום טהרתו" (יד, ב)

תורת המוציא רע (ויקרא רבה פרשה טז)

הגה"צ רבי זיידל אפשטיין זצ"ל משגיח ישיבת תורה אור היה מוסר ששמע מהגה"צ רבי ירוחם ליבוביץ זצ"ל משגיח ישיבת מיר שיש להתבונן מה הענין בטהרת המצרע שלא מצינו בשום חטא טהרה כה ממושכת ומורכבת. בתחילה מסגירים אותו שבעת ימים, אם לא נרפא הוא זקוק להסגרה נוספת של שבעת ימים. אם נולד בו סימן טומאה, בדרך ישוב מחוץ למחנה, בגדיו קרועים ואינו יושב עם טמאים מטומאות אחרות. אחרי שזכה ונרפאו סימני הטומאה והגיע יום טהרתו, עכשיו מתחיל הניקוי, ציפורים ואזוב ושילוח ציפור, כיבוס בגדים, שבעה ימים נוספים של ריחוק ושוב תגלחת, כבשים, סולת, אשם ועולה וכד' מה ההבנה בטהרה כה ממושכת?

ביאר זאת רבי ירוחם במשל: אם יתנו לאדם להכנס לחדר הניתוחים של בית החולים, יוכל להתרשם איזה ניתוח הוא ניתוח רגיל ואיזה ניתוח קשה יותר. ככל שהתכונה לקראת הניתוח עצומה יותר, שמכינים המון כלים ותרופות רבות ומכונות הנשמה וכו' מזה יבין

לעי"נ

הרה"צ פנחס בן ר' בנימין בינוש
רוזנבוים זצוק"ל - כ"ו בניסן

סיפורים נפלאים פרשת תזריע מצורע

המקצועיות של הטבחים ואת הרמה הגבוהה של המוצרים, אבל הם עדיין חשבו שהאוכל בעייתני. לבסוף, הבינו מה מקור הבעיה: הם ראו שבמחלקת שטיפת הכלים, שוטפי הכלים שטפו את הסירים ברשלנות והשאירו סבון על הסירים. מיד הבינו: כשהכלי מלוכלך, לא משנה מה יש בפנים, האוכל יקבל את טעם הסבון. כך גם בענייננו, כשהפה מלוכלך - התפילות לא שוות כלום, וכך גם לימוד התורה!

זאת דרכו של היצר הרע. הוא גונב ממך את האוצר. למה? כי כל מעשינו נעשים בכח הפה, ואם את הפה הוא לוקח - כל מעשינו הקדושים נפגמים על ידי זה.

החפץ חיים ממשיל משל נוסף: אדם לקה בשיתוק בפה, לא עלינו. הוא אינו מסוגל להוציא מילה מהפה. אחרי בדיקות מרובות ע"י גדולי הפרופסורים וטיפולים חדשניים, הגיע רופא מיוחד מחו"ל, והוא הצליח להשיב לו את כח הדיבור. כמה אותו אדם יהיה אסיר תודה! ואם תצא שמועה לא טובה כנגד הרופא הזה, האם יעלה על הדעת שהמטופל הזה ידבר בגנותו? והרי אותו רופא נתן לו את הפה במתנה! בזכותו יש לו את כח הדיבור, הוא השיב לו אותו, ואיך יציל את הפה הזה כדי להגיד עליו דברים רעים?

אומר החפץ חיים: במשל הזה משתקף המצב שלנו. הקב"ה זיכה אותנו ביתרון על בעלי החיים. בעלי החיים מצפצפים ומשמיעים קולות ומעלת האדם על בעלי החיים - כח הדיבור, שהוא משתמש בה בוקר צהרים וערב, ואיך אפשר לקחת את הכח המיוחד הזה ולהשתמש בו למטרה ההפוכה, נגד מי שתן אותה? ה"חפץ חיים" מביא משל נפלא על רמאי שלבש בגדים הדורים ונאים ויצא לרחובה של עיר. פנה הרמאי להלך וקידם את פניו בשלום לבבי. אמר הרמאי: "אני רואה כי הנך אורח פה בעיר, האם זקוק אתה לדבר מה? דווקא התמזל מזלך, יש לי יום חופשי, מוכן אני ללוותך ולהדריך אותך בעיר". האורח שמח שהתמזל מזלו וזכה לפגוש אדם כה לבבי ונעים הליכות. סייר הרמאי עם האורח ברחובה של עיר והראה לו את אתריה. לבסוף, הציע הרמאי לאורח להתלוות אליו למסעדה הקרובה. "כמובן על חשבונך", הוסיף ואמר: "אל תדאג, עשיר אני, ולכן הסעודה היא על חשבונך".

נכנסו שניהם למסעדה מפוארת והזמינו את מיטב המאכלים והמסקאות. אמר הרמאי לאורח: "לבריאות, אכול כפי יכולתך! האם רוצה אתה גם קינוח טעים?" כאשר קרבה הסעודה לסיימה עזב הרמאי את המקום ונמלט. ומשהגיע החשבון המנופח, ניסה האורח להסביר שחברו הוא זה שהזמינו לסעודה על חשבונך, כמובן, לא עזרו הטענות והמענות והוא נאלץ לשלם ממיטב כספו עבור סעודתו וסעודת "ידידו" הרמאי... אז הבין כי נפל ברשתו של נוכל שלא היה ידיד אלא שונא...

אומר ה"חפץ חיים": אדם פוגש בידד המספר לו לשון הרע. כאשר הוא שומע, נעים לו הסיפור, והוא שמח ומוקיר טובה לידידו על שהוא חשוב בעיניו ומגלה לו את כל הסודות, אך לעתיד לבוא ידרש אותו שומע למסור דין וחשבון בפני בית דין של מעלה! מגיעה שעת הפירעון והשומע מגלה שאותו ידיד היה לו לרועץ ועליו לשלם עתה בעד הנאת השווא. (אמונה שלמה)

שהניתוח הוא ניתוח עם המון סיכונים ולכן צריך הרבה הכנה. מזה שהתורה הכינה טהרה כה ארוכה למצורע, מזה נבין עד כמה חמור הוא חטא לשון הרע שכדי להטהר ממנו צריך תהליך לא פשוט.

הלא חז"ל אמרו זאת במפורש (מדרש תהילים נב. ב) "קשה לשון הרע יותר מג' עבירות, עבודה זרה, גילוי עריות, שפיכות דמים, שההורג הרג נפש אחת ואילו המספר לשון הרע הורג ג' נפשות. (לתתך עליון)

"זאת תהיה תורת המצורע" (יד, ב)

מעשה ברובל אחד שהיה מחזר בעיירות שהיו סמוכות לציפורי והיה מכריז ואומר מאן בעי למזבן סם חיים וכו' א"ל לר' ינאי לאו אנת צריך ליה ולא דכוותך, אטרח עליה סליק לגביה הוציא לו ספר תהילים הראה לו פסוק "מי האיש החפץ חיים אוהב ימים לראות טוב", מה כתיב בתריה "נצר לשונך מרע". (אמר ר' ינאי כל ימי הייתי קורא הפסוק הזה ולא הייתי יודע היכן הוא פשוט [ויק"ר טז, ב] מהו "אוהב ימים לראות טוב". ביאר בעל קצות החושן: הסוחרים והתגרים, כאשר מפליגים למרחקי ארץ ועוברים ארחות ימים ומקומות סכנה, הם מצפים בכליון עיניים מתי כבר יחלפו הימים ותסתיים תקופת הזמן שבה הם צריכים לשהות במרחקים ואז יוכלו לשוב לביתם בשלום. והנה, לאחר זמן ששוהים בביתם ומטפלים בצרכי מסחרם ומכינים את נסיעתם החדשה, הם שוב מצפים מתי כבר יחלפו הימים ויוכלו לשוב ולהפליג אל מסחרם במרחקים. נמצא, שכל ימיהם הם מצפים ומייחלים ש"יחלפו הימים". לעומת זאת, אדם השלם אינו מצפה כל העת ש"יחלפו הימים", אדרבה, הריהו "אוהב ימים", אוהב את היום ואינו מצפה שיחלוף. וכל כך למה - כיון שהוא עסוק בו "לראות טוב", מנצל את הזמן לתורה ועבודה, וכך הוא שבע מטובו של היום על פי זה אפשר לבאר את כוונת הרוכל שהכריז "מי האיש החפץ חיים אוהב ימים לראות טוב", וכשבא ר' ינאי וביקש לדעת, ענה הרוכל "לאו אנת צריך ליה ולא דכוותך", היינו, אתה ושכמותך שיודעים לנצל את ימיהם, ואינכם מאותם המונוי העם שכל חפצם ש"יחלפו הימים", הרי לא אליכם נתכוונתי, אלא דברי מכוונים דוקא אל אותם המונוי העם שכל העת מצפים שיחלוף הזמן.

(דברי שאול)

"זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו" (יד, ב)

אמר ר' לקיש: "מאי דכתיב 'זאת תהיה תורת המצורע'?" זאת תהיה תורתו של מוציא שם רע". (ערכין, טו) החפץ חיים ממשיל את הפה לאוצר, כיון שאם אדם פוגם בפיו, בכך הוא פוגם גם כן בתפילותיו ובלימוד התורה, כי הכל יוצא מפה פגום. היה היתה מסעדה יוקרתית שבעליה התגאו באוכל המשובח והטעים שיש בה, אבל הלקוחות טענו שלאוכל יש טעם לוואי. אמר להם בעל המסעדה: "לא יכול להיות! האוכל שלי מורכב מהמוצרים המשובחים ביותר ונעשה ע"י הטבחים והשפים הטובים ביותר! תוכלו להיכנס למטבח ולהיווכח בעצמכם".

אותם לקוחות נכנסו למטבח ובאמת ראו את